

په اروپا کی دمیشته افغانانو د تولنو فدراسیون

فدراسیون سازمانهای پناهندگان افغان در اروپا

Federation of Afghan Refugee Organizations in Europe

اعلامیه

۲۰۱۲-۰۲-۱۷

کتمان تاریخ چهار دهه اخیر خیانت به کودکان افغان است!

آگاهی از تاریخ کشور متبوع حق هر تبعه افغانستان است. بدون شناختن تاریخ کشور، شناخت از خود و شناخت از جهان برای یک فرد ناممکن میباشد. حذف قسمتی از تاریخ از کتب درسی مکاتب یکی از طرفه اقداماتیست که در دوره حکومت کززی اتفاق می افتد. در گذشته ها ممکن تاریخ مسخ و تحریف شده باشد. ولی حذف قسمتی از تاریخ حرکت بیسابقه ایست که جز کوشش برای فرار از عدالت و ترس از واقعیت نام دیگری بران صدق نمیکند. حلقهات حاکم فعلی از عدالت ترس داشتند و با تصویب منشور منفور عفو، عدالت را از عقب خنجر زدند. حالا بخاطر جلوگیری از لعنت شدن توسط نسل های جدید، می کوشند بر اعمال ننگین گذشته خود پرده اندازند. این دو حرکت، عین هدف را دنبال میکنند.

وزارت معارف این اقدام خود را در ۷ فبروری سال ۲۰۱۲ اعلان نموده هدف آنرا حفظ و تحکیم وحدت ملی اعلان کرد. امان الله ایمان سخنگوی این وزارت گفت: هشت سال پیش، وقتی بالای نصاب درسی بحث می شد، تصمیم به حذف قسمت های از تاریخ از نصاب درسی گرفته شد. قرار معلوم این فکر بکر از ذهن آقای یونس قانونی که در آن زمان وزیر معارف بود، نشأت نموده است. واقعاً هم آقای قانونی به اینکه بالای جنایات انجام شده در چهل سال اخیر خاک اندازد علاقه مندی خاص داشت و دارد. قانونی در دورانیکه رئیس ولسی جرگه بود دو بار خاص بخاطر دفاع از خادیسست ها و کادرهای حکومت پرچمی - خلقی که در هالند مظنون به ارتکاب جنایات جنگی اند به این کشور سفر نمود. دفاعیه قانونی ازین مظنونین هر بار با جواب های دندان شکن مقامات هالندی مواجه شد. در نصاب درسی که آقای قانونی در دوران وزارت خویش بکمک آخوندهای ایران بصورت عاجل چاپ نموده بود، سلیقه های شخصی و حزبی آقای قانونی مد نظر گرفته شده بود. متعاقباً آقای حنیف اتمر وزیر معارف شد. اتمر همانند قانونی در خاک انداختن بالای گند جنایات سی و چند سال اخیر نفع داشت. در کتب مکتب نباید سخنی در مورد اینکه کارمل شاه شجاع ثانی بود، اینکه پنجهزار قریه توسط پیلوتهای حزب دموکراتیک خلق و روسها تخریب شده بود، در مورد جوی های خون که توسط داکتر نجیب الله ها، شهنواز تنی ها، جنرال عظیمی ها، آصف دلاورها و غیره به راه انداخته شده بود، درج می شد. بلاخره سر رشته امور وزارت معارف به آقای وردک سپرده شد. آقای وردک نیز در سکوت در مورد راکت پرانی های حزب اسلامی حکمتیار بالای شهر کابل نفع دارد. آقای وردک نمیخواهد شاگردان مکاتب بدانند که حزب آقای وردک در تخریب شهر کابل و کشتار ۶۵ هزار باشنده کابل در سالهای نود نقش مهم داشته است.

و اما وجدان یک وزیر بحیث مسؤول تعلیم و تربیه در کشور چه شد؟ آیا آقایان اتمر و وردک وظیفه نداشتند منافع وطن را بر منافع حزبی خویش ترجیح دهند؟ لازم نبود این آقایان بر خبط بزرگ قانونی اعتراض نموده صفحات تاریخ را بروی اولاد وطن میگشودند؟ مشکل اینجاست که حقایق تاریخی چهل سال اخیر آینه ایست که همه حکام کنونی از دیدن به آن وحشت دارند. این حکام از مفاهیمی نظیر عدالت و تاریخ متنفر اند. جوابدهی از اعمال گذشته کابوس وحشتناک حکام چهار دهه گذشته است.

ولی " آفتاب را نمیتوان با دو انگشت پوشاند. " در عصر انترنت کتمان حقایق از یک ملت ناممکن است. هزاران فرزند دیده کشور با نوشتن چشمدید شان از جنایات چهار دهه اخیر بروی صفحه کاغذ و انترنت و انتشار ویدیوهای دست داشته حقایق این دوره را برای نسل های امروز و فردای کشور بیان میکنند.

"کمیته حقوق بشر فارو"